

Sygn. akt IV K 715/17

dnia 6 kwietnia 2018 r.

WYROK

w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział IV Karny, w składzie

Przewodniczący: SSR Maciej Piotrowski,

Protokolant: Magdalena Wroniecka,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 6 kwietnia 2018 r. sprawy przeciwko:

I.S.,

synowi J. i E. z d. D.,

ur. (...) w S., niekaranego,

oskarżonemu o to, że w dniu 1 września 2017 r. w S. około godz. 11:25 nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż kierując samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) na ul. (...) w trakcie włączania się do ruchu z posesji (...) – parking (...) – nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu autobusom komunikacji miejskiej linii 53 o nr bocznym 1050 i nr rej. (...) jadącego ul. ul. (...) od strony ul. (...) i w kierunku ul. (...), zmuszając go do gwałtownego hamowania celem uniknięcia zderzenia z pojazdem marki M., w następstwie którego pasażerka autobusu Pani L. G. l. 83 doznała urazu wieloodłamowego złamania kręgu obrotnika zęba trzonu z objęciem obu powierzchni stawowych oraz wyrostka poprzecznego prawego, złamania podstawy zatoki szczękowej wyrostka jarzmowego lewego z wylewem krwi do światła zatoki szczękowej lewej oraz krwiaka podczepcowego w okolicy ciemieniowej lewej, ranę tłuczoną ze śladami zaopatrzenia chirurgicznego obróbka lewej małżowiny usznej – powodując tym samym rozstrój zdrowia i naruszenie funkcji kręgosłupa oraz kończyny górnej lewej na okres znacznie przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., **tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.,**

1. uznaje oskarżonego I. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, za który na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego I. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby, zobowiązując go do informowania sądu na piśmie co 6 (sześć) miesięcy o przebiegu okresu próby;
3. na podstawie art. 42 § 1 k.k. i art. 63 § 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego I. S. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 września 2017 r.;
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego I. S. na rzecz pokrzywdzonej L. G. kwotę 2.000 (dwóch tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
5. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego I. S. na rzecz L. G. kwotę 600 (sześciuset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;
6. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego I. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, obejmujące wydatki i opłatę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

Ulica (...) w S. jest drogą jednojezdniową, po jednym pasie ruchu w każdym kierunku. Od strony ul. (...) I po lewej stronie znajdują się dwa wjazdy do (...), potem przejście dla pieszych i wreszcie skrzyżowanie w kształcie # z drogą do hipermarketu T., oznakowaną jako droga wewnętrzna. Droga do marketu jest dwujezdniowa, rozdzielona wysepką.

Dowód: protokół oględzin miejsca, k. 8-9,

zdjęcia, k. 13-19, 53,

szkic, k. 20.

W dniu 1 września 2017 r. około godz.11:40 ulicą (...) w kierunku ul. (...) jechał J. G., kierujący autobusem komunikacji miejskiej marki S. o nr rej (...), obsługującym linię nr 53.

Gdy zbliżał się do skrzyżowania, od strony marketu nadjechał samochód marki M. o nr rej. ZS prowadzony przez I. S.. Kierujący M. skręcił w lewo, w kierunku ul. (...) I, zajeżdżając drogę autobusowi.

Kierowca autobusu w celu uniknięcia zderzenia zahamował i próbował ominąć samochód od lewej strony, zaś kierowca M. wycofał się. Jedna z pasażerek autobusu, L. G. przewróciła się, uderzając o słup przy drzwiach wejściowych.

Dowód: wyjaśnienia I. S., k. 92,

zeznania L. G., k. 30-31,

zeznania J. G., k. 66-67.

Obaj kierowcy byli trzeźwi, samochody nie uległy uszkodzeniu.

Dowód: protokół badania trzeźwości, k. 4, 5,

protokół oględzin pojazdu, k. 6-7, 10-11,

Po wypadku L. G. została przewieziona do szpitala przy ul. (...). Tam stwierdzono u niej krwiak w okolicy ciemieniowej, krwiak ucha lewego, i ranę tłuczoną małżowiny usznej, krwiak szyi i barku lewego, złamanie lewego obojczyka i złamanie kręgu II szyjnego.

Obrażenia ciała, jakich w wyniku wypadku doznała L. G., stanowiły naruszenie funkcji kręgosłupa i lewej ręki na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Dowód: zeznania L. G., k. 30-31,

dokumentacja medyczna, k. 43,

protokół oględzin lekarskich z opinią, k. 76-80.

I.S. urodził się w dniu (...) w S.. Jest kawalerem, żyje w konkubinacie, ma jedno dorosłe dziecko. Z zawodu jest mechanikiem maszyn i urządzeń przemysłowych, pracuje w (...) P., zarabia około 3.000 zł. Nie leczył się odwykowo ani psychiatrycznie. Nie był karany.

Dowód: dane osobopoznawcze, k. 91, 94, 95,

karta karna, k. 98.

I. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k. 151).

Przebieg wypadku znany jest z wyjaśnień oskarżonego i zeznań kierowcy autobusu J. G.. Zeznaniami świadka należy dać wiarę, bo nie ujawnił się powód, by miał co do przebiegu zdarzenia zeznawać nieprawdę. Opisywany przez niego przebieg wypadku jawi się jako logiczny.

Za wiarygodne uznano dowody z dokumentów – protokołów oględzin, zdjęć i szkicu, utrwalających stan powypadkowy. Dokumenty te sporządziły uprawnione osoby, a ich treści strony procesu nie kwestionowały.

Sąd uznał za wiarygodny i pełnowartościowy dowód opinię przedstawioną przez biegłych z Zakładu Medycyny Sądowej, kwalifikującą obrażenia odniesione przez pokrzywdzoną w wyniku wypadku. Kwalifikacje biegłych nie budzą wątpliwości. Biegli dysponowali dokumentacją z wcześniejszego leczenia pokrzywdzonej i przeprowadzili je badanie, a na podstawie tego się oparli, co wystarczyło do wyciągnięcia prawidłowych wniosków.

Wreszcie uznano za wiarygodne dowody przynoszące informacje o osobie oskarżonego - dane osobopoznawcze i dane o (nie)karalności. Prawdziwości tych dokumentów nie zaprzeczono, a Sąd nie znalazł powodów, by z urzędu je uznać niewiarygodnymi.

Według art. 177 § 1 k.k., karze pozbawienia wolności do lat 3 podlega ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k.

Warunkiem odpowiedzialności za wypadek komunikacyjny jest więc naruszenie (umyślne lub nieumyślne) zasad obowiązujących w ruchu, zaistnienie wypadku drogowego będące skutkiem tego naruszenia oraz dodanie w wyniku wypadku przez inną niż sprawca osobę uszczerbku na zdrowiu.

Zasady ostrożności skodyfikowane zostały przepisach prawa o ruchu drogowym, wynikają jednak także ze wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (ogólnie pojęte, nieskodyfikowane zasady ostrożności).

Oskarżony wjeżdżając na ulicę (...) z drogi prowadzącej do marketu T. opuszczał drogę wewnętrzną (znak końca drogi wewnętrznej widać na zdjęciu nr 1 na karcie 13), zatem w rozumieniu art. 17 ust. 1 pkt 1 prawa o ruchu drogowym włączał się do ruchu. Zgodnie z ustępem 2 tego artykułu, kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Przepis art. 2 pkt 23 prawa o ruchu drogowym definiuje zaś ustąpienie pierwszeństwa jako powstrzymanie się od ruchu, jeżeli ruch zmusiłby innego kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości.

Oskarżony wyjechał na jezdnię ulicy (...), wskutek czego zmusił kierującego autobusem do hamowania i omijania jego pojazdu. Nie ustąpił zatem pierwszeństwa w rozumieniu art. 2 pkt 23 pord.

Efektom hamowania autobusu było zaistnienie wypadku drogowego, polegającego na upadku jadącej nim pasażerki. Z kolei w wyniku wypadku pasażerka doznała obrażeń ciała. Nie wymaga szczególnej wiedzy, że w autobusie komunikacji miejskiej mogą znajdować się stojący pasażerowie, że mogą być wśród nich osoby starsze, słabego zdrowia o kruchej budowie ciała oraz że hamowanie autobusu może doprowadzić do upadku pasażera i powstania obrażeń ciała, bo wiedza taka wynika z zasad doświadczenia życiowego. Powstanie obrażeń ciała u pokrzywdzonej nie było zamiarem oskarżonego, jednak jako doświadczony kierowca (pracujący zawodowo jako taksówkarz) powinien i mógł spodziewać się, że jego niewłaściwe zachowanie na drodze może doprowadzić do takiego skutku. Należy mu zatem przypisać nieumyślność, definiowaną w art. 9 § 2 k.k. Tym samym uznano, że wyczerpał znamiona występkę, o jakim mowa w art. 177 § 1 k.k.

Sąd nie znalazł okoliczności przemawiających za wyłączeniem rozumienia znaczenia własnego czynu przez oskarżonego i takiego pokierowania swoim postępowaniem, by nie wypełnić znamion czynu zabronionego. Sąd nie miał co prawda możliwości bezpośredniej obserwacji oskarżonego, jednak ten nie zgłaszał, by w przeszłości leczył

się u lekarza psychiatry, ani żadnych dolegliwości, które z przyczyn chorobowych powodowałyby wyłączenie lub ograniczenie poczytalności. konsekwencji należało przyjąć brak wątpliwości co do tego, że tempore criminis działał z pełnym rozeznaniem.

Oskarżony posiada prawo jazdy, co oznacza, że poznał zasady rządzące ruchem drogowym i posiadał odpowiednią technikę jazdy. Niezastosowanie się do zasad jest zatem przez niego zawinione.

Zgodnie z art. 1 § 2 k.k. dla przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa, czyn zabroniony charakteryzować się musi społeczną szkodliwością wyższą niż w stopniu znikomym. Na ocenę tego stopnia, po myśli art. 115 § 2 k.k. wpływ mają: rodzaj naruszonego obowiązku, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, waga naruszonych obowiązków, okoliczności czynu. Obrażenia odniesione przez L. G. powodowały konieczność leczenia i oszczędzającego trybu życia. Pogorszenie stanu zdrowia niewątpliwie wpływa na komfort życia. Do wypadku doszło na skutek co prawda nieumyślnego, lecz rażącego zlekceważenia podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Ich przestrzeganie zwłaszcza w mieście powinno być sprawą priorytetową. Z tych względów zachowanie I. S. uznać należy za szkodliwe społecznie w stopniu znacznym.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym dokonał uzgodnień z prokuratorem, a prokurator dołączył do aktu oskarżenia wnioski o wymierzenie mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 2 lat próby i nałożenie obowiązku informowania sądu i jej przebiegu co 6 miesięcy, 1 roku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze przywołane tu rozmiar i zakres wyrządzonej szkody oraz stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Natomiast istotną z punktu widzenia orzeczenia o karze, a działającą na korzyść jest okoliczność, iż oskarżony nie był uprzednio karany. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do wagi popełnionego czynu.

Z mocy art. 69 k.k. Sąd zobowiązany był do rozważenia, czy wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze poniżej 1 roku można zawiesić. I. S. nie był uprzednio karany, nie jest zatem osobą zdemoralizowaną, nie uznającą powszechnie przyjętych kanonów zachowania i konieczności postępowania zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, co pozwala przypuszczać, że jego konflikt z prawem ma charakter incydentalny, a mimo niewykonania kary oskarżony wyciągnie wnioski z zaistniałej sytuacji i w przyszłości będzie jeździł ostrożniej. Wykonanie kary zawieszono na okres 2 lat próby. Z kolei informacji o przebiegu próby powinien dostarczyć sam oskarżony, składając cykliczne sprawozdania co 6 miesięcy.

Na oskarżonego nałożono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. Nałożenie zakazu nie jest obowiązkowe, jednak jest celowe z uwagi na rodzaj naruszenia zasad bezpieczeństwa i spowodowanego zagrożenia. Oskarżony powinien przemyśleć swoje zachowanie i wyciągnąć wnioski, w przyszłości jeżdżąc ostrożniej – o ile po odbyciu zakazu podejmie starania o uzyskanie uprawnień i stanie się pełnoprawnym uczestnikiem ruchu. Na poczet zakazu zaliczono w myśl art. 63 § 4 k.k. okres zatrzymania prawa jazdy.

Zobowiązano oskarżonego do zadośćuczynienia L. G. za doznaną krzywdę, poprzez zapłatę kwoty 2.000 zł. Uznano ją za adekwatną do możliwości płatniczych oskarżonego, a także odniesionych obrażeń i cierpienia pokrzywdzonej. Ewentualnych dalszych roszczeń pokrzywdzona będzie mogła dochodzić od ubezpieczyciela lub od oskarżonego w procesie cywilnym.

Konsekwencją skazania jest obciążenie I. S. kosztami sądowymi i wymierzenie mu opłaty. Podstawę takiego rozstrzygnięcia dają wskazane w punktach 5 i 6 wyroku przepisy. W ocenie Sądu, w sytuacji majątkowej oskarżonego uiszczenie kosztów wygenerowanych przez postępowanie karne, wywołane naruszającym prawo zachowaniem, nie będzie stanowiło dla niego nadmiernego obciążenia. Na koszty te składają się poniesione w postępowaniu wydatki (koszty doręczeń, informacji o karalności, opinii biegłych) i opłata, której wysokość wynosi: przy ośmiomiesięcznym pozbawieniu wolności - 180 złotych, a w stosunku do orzeczonej grzywny – 10%. Zobowiązano oskarżonego także do

zwrotu pokrzywdzonej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości stawek minimalnych – 180 zł za dochodzenie i 420 zł za postępowanie pierwszoinstancyjne. Nie zostało wykazane, by pokrzywdzona poniosła wyższe koszty.